



El rellotge de la vida

M. del Mar Ginesta
Elsa Rosell
Aitana Gomis
Josep Xavier Alarcón
Sergi Moqano
Victoria Belmar
Laura Gass

Maria Yue Casas
Laura Herrera
Jose Enrique
Bataller
Paula Balsas

letra
nova

bromera

TRES VIDES EN UN MATEIX LLOC
(Primer Premi de Narrativa)

M. del Mar Ginesta Hernández
Col·legi San Antonio de Padua de Carcaixent

Les 9:00h. Sara s'ha alçat un poc cansada, ja que ahir era dissabte i per desemboirar-se de tots els exàmens que hi venen, va eixir un poc amb les amigues. El primer que fa és anar a la cuina a preparar-se un bon suc de taronja acabat d'esprémer, ja que açò li aporta moltíssimes vitamines i són molt necessàries en l'època de controls; després es prepara un cafenet amb llet; mentre es fa el café, escura els plats i gots que quedaren sense netejar d'ahir a la nit.

Quan acaba, Sara està orgullosa, ha deixat la cuina com una patena, agafa el seu café i els seus apunts i se'n va fora a la terrasseta, per estudiar un poc.

Fa un dia esplèndid, el sol brilla, i et calfa la cara, fa aire, però és eixe aire que et pega i no et gela; queden enrere els dies de fred, ara els pardalets tornen a eixir i canten millor que mai; també està l'olor, eixa olor que és meravellosa, l'aroma que desprenen les flors quan acaben d'eixir. La tarongina, el gesmil, l'herba-sana. Sols aquests perfums tan exquisits et porten a imaginar somnis fantàstics que en un futur es volen o no es poden aconseguir.

Sols és qüestió de lluitar i de no tirar mai la tovallola.

Flors de tots els colors que si els ajuntes formen l'arc de Sant Martí. Eixe cel tan clar, tan blau, que si foren tots els dies així no existrien els núvols.

El paisatge t'obri les portes a nous horitzons, mons nous, camins per descobrir, batalles per lluitar, un món idealitzat ple d'esperances, d'optimisme; tot durarà per sempre, l'amor, el primer amor, l'amistat, on no hi haurà desenganys, on ningú et farà mal i tothom et respectarà, un món tan clar com l'aigua d'un llac i situat al més profund de l'oceà, on no hi ha gel, tot és llis i pla, no tens por de navegar per eixes aigües, malgrat no saber on et portaran. No tens rumb fix, el teu camí et guia pels impulsos d'eixa fortalesa que et fa viure, la que et fa sentir, la que t'aporta alegria, deliri per seguir gaudint de la vida, on cada dia tens ganes d'aprendre una cosa més, de veure eixa persona o persones a les quals verdaderament vols. Aprofites aquest regal tan esplèndid, com és la vida, tenint salut i amb un futur prometedor.

No hi ha ningú que et pugui guanyar, tens tot el que et fa falta. Sols has d'estendre les teues ales i eixir a volar, no és cap somni, és la realitat, et sents amb ganes de disputar la lluita més llarga i grandiosa de la qual mai t'hages pogut imaginar, no tens cap preocupació, eres la més valenta, la més forta... eres jove i tens la major virtut, la llibertat, eres l'ocell que té tots els horitzons per conquerir, i amb l'esperança que aquest temps mai podrà canviar, sempre serà igual, tot com està.

Sara acaba de prendre's el café; com veu que si es queda a la terrassa no estudiarà, se'n va a la seua habitació per poder concentrar-se un poc.

Un parell d'hores després, Esther va a la terrassa i seu en el mateix lloc on ho havia fet Sara.

Esther ja és més major, i pel cap li ronden un milió de preocupacions. Aquesta ja té fills i, moltes vegades, millor dit sempre, està pendent d'ells.

Acaba de dinar, i encara no ha acabat de preparar-lo quan ja ha de netejar tot el que han embrutat, però està tan cansada que es diu a si mateixa que ho farà després. Mentre els xiquets estudien o juguen, ella contempla el paisatge i així es calfa un poc amb el sol de migdia.

Ja ve la primavera, el temps va que vola; no ens adonem del seu pas, ja ha passat un any, i sempre és el mateix: les flors ixen... sempre la mateixa rutina; poses el teu futur en les mans del destí, amb totes les esperances, i al final et porten a un mateix camí, que no és el que t'imaginaves; camines per una senda plena d'obstacles que et fan caure i que et fan madurar; cada colp de la vida et fa més fort, però també més insegur, però per poder seguir avançant has de superar eixa barrera i seguir caminant; i no amargar-te pel que passà; encara hi ha una flama que no s'ha apagat, en la qual es pot confiar, eixa esperança que fa que pugues seguir lluitant encara que en aquesta vida hages tingut moments de debilitat en els quals ho hages passat realment malament, i pels quals t'han quedat ferides per cicatritzar.

Però en aquest punt de la vida és quan t'has adonat que la recerca d'eixe camí no és més que trobar la felicitat,

i és quan veus que per poder trobar-la no cal tindre-ho tot, sinó que la felicitat es troba en les coses més xicotetes, eixes coses que simplifiquen la teua vida.

Com veure un somriure dels teus fills, una abraçada, un passeig pel parc, un dia d'hivern tots junts a la voreta del foc menjant roses i mirant unes pel·lícules, les reunions familiars on es posen a tocar la guitarra i a cantar cançons... Eixes són les coses que fan que puga seguir lluitant un dia més encara que haja de netejar tres vegades la casa i anar al treball; el que em fa respirar són eixos moments de felicitat.

Quan ja ha descansat un poc se'n va a acabar la faena que li quedava.

Després d'una estona apareix Maria, una dona major, que fins i tot ja té nets. És una dona a qui el temps li ha passat factura. Així i tot, segueix amb els mateixos ànims que el primer dia, però ja no pensa el mateix.

Està molt cansada d'aquesta vida tan cruel i injusta, i l'únic que vol és poder descansar, però es deixa unes poquetes forces per gaudir dels seus nets i així poder ajudar la seua filla, ja que ells són el motor que la fa viure, que fa que s'alce cada dia, és la turbina que mou el seu món.

En la terrassa ja fa fred, però Maria està ben abrigada, el sol s'està amagant, es veu l'horitzó que s'allunya, a poc a poc, cada vegada més.

Comença l'obscuritat i amb la incògnita de no saber què ve després, què passarà.

El temor apareix quan no domines la situació, quan una cosa és totalment nova, llavors apareix el rebuig d'eixa cosa, la por...

Però Maria no té por de res, ella ha gaudit tota la seua vida al màxim, ha sigut feliç al costat del seus, i sap que tot se'n va, que tot s'oblida i que s'acaben curant eixes velles ferides que s'havien quedat clavades en el cor; sap que al final tot s'acaba. A la fi sols queden els records feliços i que eixos els guardaràs per sempre, estigues on estigues.

Ella sempre diu que gaudim minut a minut, *carpe diem*, que quan eres xiquet jugues molt perquè després no podràs i que a l'escola aprengues moltíssim. Durant la joventut, passa-t'ho el millor que pugues, sense cap preocupació i sense cap maldecap... que cada època té les seues virtuts i desavantatges, però que totes són boniques.

Ara Maria comença a tindre un poc d'Alzheimer, però està en les primeres etapes d'aquesta malaltia. De vegades li pregunta a la seua filla «Encara estan els grisos a València?» o «Per què Franco ja no apareix a la televisió?», i fins i tot de vegades no se'n recorda de la carrera que començà a estudiar, encara que la deixara per motius sentimentals. Altres voltes està tan eufòrica que sempre vol ajudar els seus nets amb els estudis...

Llavors, la filla de Maria la crida perquè ja està el sopar.

La terrassa es queda buida i obscura, ja que és una nit sense lluna.

Sols queda l'aroma, el vent que trasllada i canvia de lloc la pols, eixa pols en la qual ens convertim al final del camí, i queda plena de tots els pensaments que han passat per eixe lloc durant les vint-i-quatre hores del dia.

EL RELLOTGE DE LA VIDA
(Segon Premi de Narrativa)

Elsa Rosell Vives
IES Rei En Jaume d'Alzira

La intensa llum em cremava els ulls, deixant-me cega temporalment. Notava les mans gelades i els pensaments lliures, ballant amb l'aire del carrer. El que no sentia era la meua sang corrent-me per les venes, impulsada pel batec d'un cor que s'havia detingut eternament. Quan finalment vaig recuperar la visió, l'únic a la meua ment era un rellotge, caient al buit per sempre.

El soroll m'impactà com una martellada sorpresa mentre la gent s'amuntegava al voltant d'alguna cosa que no arribava a veure. El meu cos, estés damunt l'asfalt, cridava l'atenció de tothom que passara pel transitat carrer de Nova York. La pal·lidesa de la meua pell contrastava amb el roig sang que em queia per la galta.

Vaig apartar la mirada d'aquella imatge que tant m'havia consternat. Em sentia diferent perquè ho estava. Jo ja no formava part d'aquell món de color i gent, però també de dolor i mentida. Estranyament, em trobava alliberada d'aquella deplorable existència sense sentit ni propòsit.

Els rètols de neó seguien encesos i els cotxes continuaven circulant esquivant l'escena. Una sirena d'ambulància s'obrí pas entre els vehicles de Times Square. Un home de mitjana edat baixà de la part darrera de l'ambulància

amb més assossec de l'habitual quan tractes de salvar la vida d'una persona. Però, per què anava a intentar retornar-me quan jo ja me n'havia anat? Després de tot, en una ciutat desbordada de vida, sols era un poc de mort. La meua mort.

Un home jove, vestit de colors obscurs i de pèl ros, em mirava directament des de l'altre costat de la calçada. No al meu cos, ara sense vida, sinó a l'ombra que quedava de mi. Tornà a aparéixer al meu costat, i vaig prendre la imprudent decisió de confiar en ell. Potser ho vaig fer perquè, en aquesta mar de persones que envoltaven un cadàver, ell estava amb la versió més viva de mi.

Em va estendre la mà alhora que treia de la butxaca de la seua jaqueta un rellotge i el parava. Vaig pretendre agafar-li la mà, però abans que les nostres pells es toquen, un fort impuls contra el qual no podia lluitar em va arrossegar fins a deixar-me en l'obscuritat.

Vaig aspirar amb força amb la intenció d'emplenar els pulmons d'aire. Tornava a notar el paviment gelat davall l'esquena i el blau del cel sobre el cap.

La sensació d'un dur colp al pit em deixà sense respiració de nou. La lleugeresa reaparegué, i amb ella l'ardent fulgor d'abans. L'oportunitat d'agafar la mà de l'home ros tornà a presentar-se i no la vaig deixar anar.

La gent, l'ambulància i el soroll del carrer van quedar emmudits per la nova vista. Els arbres ascendien imponents, apuntant a un cel que ja mostrava uns primers

síntomes de crepuscle. El blau es fonia amb el magenta i deixava ja entreveure unes estrelles que proclamaven la nit.

Vaig mirar al meu voltant, buscant el xic que m'havia portat fins aquell lloc. Tota sola, vaig ficar les mans a les butxaques, on vaig descobrir un petita nota de paper: «Compte amb els arbres. Poden arrossegar-te fins a una altra realitat», era tot el que deia.

Mentre avançava pel bosc, el gros tronc d'un arbre que destacava per la seua altura, se'm creuà al camí. Vaig seure entre les seues arrels, ignorant aquella nota, i vaig mirar de nou cap a dalt. Aquesta vegada, en lloc de trobar-me amb els astres nocturns, sols podia veure el dens fullatge de colors que creixia de les ramificacions de l'arbre. El vent bufà amb força i colpejà les fulles, però aquestes van emetre un so antinatural: paraules. Era una veu suau que pronunciava aquelles síl·labes com si sempre ho haguera fet. Volia córrer i fugir d'aquell arbre, mes una sensació de tranquil·litat era tot el que el meu cos era capaç de sentir. L'arbre murmurà una frase, tan lleugerament que les seues paraules quedaren penjant en l'aire: «Tota mentida té una part de veritat».

El vent que onejava les branques del bosc parà abruptament alhora que les arrels de l'arbre m'envoltaven, em deixaven sense respiració i em feien presa d'una al·lucinació provocada per les seues paraules. Quan vaig ser capaç d'obrir els ulls, les flames envoltaven tot el que la

meua visió aconseguia veure. Els arbres, abans de colors verds, rojos i grocs, s'havien convertit en negres estaques verticals abraçades pel foc.

La imatge es distorsionava amb l'ardor, mentre que el cel, taronja, es cobria de xicotetes partícules cremades que ascendien. Pocs metres em separaven de les flames, que s'aproximaven amenaçadorament cap a mi. Desesperada, vaig desitjar no haver fet cas omís del paper que m'havia advertit sobre el que podia passar.

Vaig buscar de nou la nota, però el missatge que abans hi havia escrit havia desaparegut, ocupat per un altre: «Estàs morta. Si ho acceptes, tot acabarà».

Les dues primeres paraules em colpejaren com una bola de demolició, i tots els records i pensaments que havia estat bloquejant m'inundaren la ment. Vaig evocar els últims records de la meua vida: el telèfon mòbil, sonant, la veu distant d'un amic a l'altre costat de la línia, i el cotxe que havia acabat amb mi.

Les llàgrimes em queien per les galtes mentre observava els arbres cremats. «Ells estan tan morts com jo», vaig pensar. Em vaig tombar al sòl, conscient que prompte el foc s'apoderaria del meu cos.

Vaig despertar de sobte, entre les arrels de l'arbre parlant. El jove que m'havia portat al bosc m'agafava del braç amb una expressió preocupada reflectida als ulls. Em vaig posar dreta i, seguidament, el xic ros em prengué de la mà i començà a córrer. Es movia amb una agilitat

impròpia d'un humà i pareixia conèixer el camí que havia de seguir com si l'haguera recorregut milers de vegades.

Quan vaig mirar el cel per tercera vegada aquella nit, em va sorprendre veure que, una vegada més, la imatge que es presentava era la de l'ocàs. Els arbres anaven reduint-se a mesura que ens apropàvem al límit del bosc i l'arena cobria tot el que ens envoltava ara. L'aigua de la mar era cristal·lina i es difuminava amb perfecció amb el sol, formant un quadre de colors taronges i blaus.

Aquell jove i jo vam seure sobre l'arena i observàrem com el sol s'absentava i deixava pas a una lluna blanca i una nit clara. Em vaig recolzar mirant per última vegada les estrelles, gravant a l'interior de les meues parpelles la seua resplendor.

Potser és el destí de tothom acabar així, formant part de l'onatge, convertint-nos de nou en la pols que un dia fórem i en el silenci que hi havia abans de la nostra presència.

I, finalment, vaig tancar els ulls amb el dibuix de les constel·lacions imprés a la ment i la suau melodia de les ones portant-me a un lloc on ni jo, ni el meu passat, ni tampoc el meu futur, existíem.